

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobkyně: **N. T. L.**, nar. x
státní příslušnost x
bytem x

zastoupena advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 18. 9. 2018, č. j. MV-9968-4/SO-2018,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla žalobkynino odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 6. 2018, č. j. OAM-1073-6/ZR-2018.
2. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně pobývala na území České republiky (dále též „ČR“) na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 29. 3. 2006.
3. Výše označeným rozhodnutím ze dne 27. 6. 2018 ministerstvo uvedené povolení zrušilo podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (viz čl. II bod 1

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

zákona č. 222/2017 Sb.; dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovilo žalobkyni lhůtu k vycestování v délce 30 dnů. Z fotokopie žalobkynina cestovního pasu totiž ministerstvo zjistilo, že žalobkyně vycestovala z území schengenského prostoru dne 14. 3. 2011 a do ČR se vrátila až dne 26. 4. 2018, pobývala tedy mimo území ČR nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Argumentaci žalobkyně uplatněnou v průběhu řízení (že měla ve Vietnamu v roce 2011 vážnou dopravní nehodu, ležela v nemocnici a ztratila paměť) nebylo možné uznat, neboť podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvu nepřísluší omluvit nepřetržitou nepřítomnost delší než 6 let mimo území Evropské unie (dále též „EU“) závažnými důvody. Nadto z doložených lékařských zpráv není zřejmé, po jakou dobu byla žalobkyně hospitalizována ve Vietnamu, jak závažná byla její zranění ani jakým způsobem následně probíhala její rekonvalescence (v lékařských zprávách ze dne 14. 3. 2011 a ze dne 26. 4. 2018 je pouze uvedeno: doporučeno léčení, určitá doba v nemocnici a cvičení podle metodiky na obnovení paměti). Závěrem ministerstvo podotklo, že zrušení platnosti nejvyššího pobytového oprávnění nestaví žalobkyni před nepřekonatelnou bariéru pobytu na území ČR. Žalobkyně se nedopustila obcházení zákona o pobytu cizinců ani závažným způsobem nenarušila veřejný pořádek, je proto velmi pravděpodobné, že její případné nové žádosti o pobytové oprávnění bude vyhověno.

4. Odvolání žalobkyně žalovaná zamítla v záhlaví uvedeným rozhodnutím. Žalovaná předoslala, že žalobkyně podala pouze tzv. blanketní odvolání a ani k výzvě důvody odvolání nedoplnila. Žalobkyně nezpochybnila, že v období od 14. 3. 2011 do 26. 4. 2018 pobývala mimo území ČR. Zákon o pobytu cizinců toleruje pobyt mimo území EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, je-li odůvodněn závažnými důvody (zejm. těhotenstvím, narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem, pracovním vysláním do zahraničí apod.). Nejdelší doba absence, kterou zákon toleruje, je však 6 let. Při překročení této hranice již zákon o pobytu cizinců neobsahuje žádné liberační důvody. V případě zrušení pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není stanovena ani povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince. Nad rámec nezbytného odůvodnění žalovaná doplnila, že žalobkyně má možnost požádat o jiné nebo nové povolení k pobytu, a odkázala na § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého se vydá povolení k trvalému pobytu cizinci, kterému bylo předchozí povolení k trvalému pobytu zrušeno podle § 77 odst. 1 písm. c) nebo d) téhož zákona, neuplynula-li od nabytí právní moci rozhodnutí doba 3 let.

II. Obsah žaloby, doplnění žaloby a vyjádření žalované

5. Žalobkyně v žalobě namítá, že správní orgány neposoudily individuální okolnosti věci, ale rozhodly automaticky o zrušení žalobkynina pobytového oprávnění, aniž by přihlédly k mimořádně tíživým a nešťastným okolnostem, kvůli nimž žalobkyně mimo území ČR pobývala. Žalobkyně utrpěla při návštěvě ve Vietnamu vážná zranění hlavy, a v jejich důsledku ztrátu paměti. Její zdravotní stav proto vyžadoval dlouhodobou hospitalizaci a rekonvalescenci. K argumentaci žalované absencí liberačních důvodů žalobkyně namítá, že zákony je třeba vždy vykládat ústavně konformně, tedy v souladu se smyslem a duchem ústavních zákonů a mezinárodních smluv. Ústavní práva prozařují do všech odvětví podústavního práva. Lpění na doslovném jazykovém výkladu je nesprávné. Podle Ústavního soudu se orgány aplikující právo smí a musí od doslovného znění zákona odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu. Ústavní soud též považuje za nezbytné při aplikaci práva vycházet z individuálních

rozměrů každého jednotlivého případu. Orgány veřejné správy jsou povinny učinit vše pro spravedlivé řešení.

6. Pokud při formálním naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu zákon neumožňuje zohlednit, že k nepřítomnosti žalobkyně na území došlo v důsledku vážné dopravní nehody a zranění, není možné považovat takový stav za ústavně konformní. Správní orgány nesprávně zvolily doslovný výklad před individuálním posouzením a jinými výkladovými metodami. Zvolený výklad je v rozporu se zásadou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Správní orgány měly jednak zohlednit zdravotní stav žalobkyně a jednak měly posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí. Namísto toho rozhodly přepjatě formalisticky. Jejich postup je také v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), podle které je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí v každém jednotlivém případě nehledě na zákonné znění (viz např. rozsudky NSS ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 – 33, nebo ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30).
7. Žalobkyně připouští, že tvrdost zákona v případě zrušení trvalého pobytu je kompenzována možností podat žádost podle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V případě občanů Vietnamu je však tato možnost iluzorní. Cizinec je totiž povinen podat žádost osobně na zastupitelském úřadu v jeho domovské zemi. Je přitom skutečností veřejně známou, že podání žádosti o pobytová oprávnění na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji je prakticky nemožné, a to i poté, kdy došlo ke zrušení systému Visapoint. Faktický stav tak systematiku zákona o pobytu cizinců zcela popírá. Je proto o to potřebnější posuzovat jednotlivé případy individuálně a posuzovat také dopad do soukromého a rodinného života. Žalobkyně v případě zrušení trvalého pobytu ztrácí možnost žít v ČR a zároveň i možnost návratu v budoucnu. Občané Vietnamu jsou tak oproti jiným cizincům nepřípustně diskriminováni.
8. Rozhodnutí žalované je v rozporu s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žalovaná dostatečně nepřezkoumala rozhodnutí ministerstva, přestože to vyžadoval veřejný zájem (zájem na souladu činnosti veřejné správy s mezinárodními závazky a ústavním pořádkem). Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců neumožňuje ústavně konformní výklad, navrhuje žalobkyně, aby soud přerušil řízení a předložil věc Ústavnímu soudu s dotazem, zda je § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 66 odst. 2, § 69 odst. 1 a § 169d odst. 1 a 2 téhož zákona ve vztahu k občanům Vietnamu v souladu s ústavním pořádkem, zejména s čl. 1, čl. 3 odst. 1, čl. 4 odst. 3 a čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 8 Úmluvy.
9. V podání ze dne 2. 11. 2018 žalobkyně doplnila, že dne 24. 10. 2018 učinila neúspěšný pokus o objednání k podání žádosti na zastupitelském úřadu pomocí e-mailu s alfanumerickým kódem v předmětu zprávy (žalobkyně připojila kopii automatické odpovědi z e-mailové adresy visa_hanoi@mzv.cz ze dne 24. 10. 2018). Jedná se prozatím o poslední způsob objednávání žadatelů o pobytová oprávnění a víza na Velvyslanectví ČR v Hanoji. Po zrušení systému Visapoint došlo k častým změnám způsobů objednávání, avšak žádný ze způsobů (a to ani současný systém prostřednictvím „kvalifikovaných e-mailů“) prakticky nefungoval a nefunguje. Během telefonického objednávání byla linka obsazená nebo neaktivní. V rámci současného systému objednávání, při němž je v určité hodině na internetových stránkách Velvyslanectví ČR v Hanoji zveřejněn alfanumerický kód, který žadatel musí uvést do své e-mailové zprávy, jsou internetové stránky

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

velvyslanectví zpravidla cca na 1 minutu zcela vyřazeny z provozu asi z důvodu nadměrného náporu nebo hackerských útoků. Při sebevětší snaze zaslat objednávací e-mail co nejdříve pokaždé dostane žadatel pouze automatickou odpověď, že došlo k vyčerpání kapacity volných míst. Dále žalobkyně upozorňuje, že podle svých internetových stránek Velvyslanectví ČR v Hanoji umožňuje pouze podávání žádostí o dlouhodobé pobyty za účelem studia a sloučení rodiny a o trvalé pobyty za účelem sloučení rodiny. Způsob objednání se k podání žádosti o trvalý pobyt podle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není stanoven, přestože na udělení tohoto povolení je právní nárok.

10. Žalovaná ve svém vyjádření pouze odkázala na napadené rozhodnutí a správní spis. Navrhla zamítnutí žaloby.

III. Posouzení žaloby soudem

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 19. 9. 2018, žaloba byla podána elektronicky dne 16. 10. 2018), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili. Listiny, které žalobkyně připojila k žalobě (kopie lékařských zpráv), jsou součástí správního spisu, jímž se důkaz ve smyslu § 52 s. ř. s. neprovádí (viz rozsudky NSS ze dne 30. 5. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016 – 77, bod 40, ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011 – 75, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117). Soud neprovedl ani důkaz kopií e-mailové zprávy připojené k doplnění žaloby, neboť ji považuje pro posouzení věci za irelevantní (viz dále bod 33).
12. Žaloba není důvodná.
13. Žalobkyně brojí proti zrušení jejího povolení k trvalému pobytu, kterým disponovala od roku 2006. Ministerstvo zrušilo platnost uvedeného povolení podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že „*cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let*“.
14. Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobkyně pobývala mimo území ČR od dne 14. 3. 2011 do dne 26. 4. 2018, tedy více než 7 let. Žalobkyně staví svou argumentaci na skutečnosti, že její nepřítomnost na území ČR byla způsobena závažnými důvody (zraněním a ztrátou paměti, k nimž došlo v důsledku dopravní nehody ve Vietnamu). Ústavně konformní výklad podle jejího názoru vyžaduje, aby v každém jednotlivém případě byly zohledněny individuální skutkové okolnosti. Těmto námitkám soud nepřisvědčil.
15. Výkladem § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 3. 2020, č. j. 7 Azs 7/2020 – 22, jehož závěry odpovídají na podstatnou část žalobkyniných námitek. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že citované ustanovení předpokládá zrušení povolení k trvalému pobytu při splnění jediné podmínky, kterou je pobyt cizince mimo území ČR trvající déle než 6 let. Jazykový výklad vede poměrně jasně k závěru, že správní orgán nemá možnost zohlednit důvody, pro které cizinec pobýval mimo území ČR. Pro aplikaci § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců postačuje, trvá-li nepřítomnost cizince na území ČR déle než 6 let. V takovém případě nezbyvá správnímu orgánu než zrušit platnost povolení k trvalému pobytu, aniž

by musel zkoumat důvody, které tuto absenci zapříčinily.

16. K témuž výsledku vede podle Nejvyššího správního soudu rovněž systematický výklad, jenž přihlíží ke struktuře vykládané právní normy a jejímu zařazení do celého kontextu právních norem. Ustanovení § 77 zákona o pobytu cizinců totiž upravuje několik důvodů, při jejichž naplnění obligatorně dochází ke zrušení povolení k trvalému pobytu. Nepřítomnost cizince na území ČR je tímto důvodem ve třech případech lišících se především délkou nepřítomnosti na území ČR, resp. Evropské unie [písmena c), d) a g)], přičemž možnost zohlednění závažných důvodů obsahuje pouze písmeno c), podle něhož *„[m]inisterstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí“* (zdůraznění doplněno).
17. Přesáhne-li délka pobytu cizince mimo území 6 let, správní orgány jsou povinny aplikovat písmeno d) a nemají povinnost zjišťovat důvod, pro který cizinec ČR opustil. Právní úprava jim totiž neumožňuje zohlednit důvod, pro který se cizinec nachází mimo území, a hodnotit, zda představuje závažný důvod ve smyslu písmene c) citovaného ustanovení (kromě již zmíněného rozsudku č. j. 7 Azs 7/2020 – 22 lze odkázat také např. na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39, č. 3990/2020 Sb. NSS, bod 25).
18. Ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vychází z unijního práva, transponuje totiž do českého právního řádu čl. 9 odst. 4 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Druhý pododstavec daného ustanovení zní: *„V každém případě ztrácí dotyčná osoba, která po dobu šesti let nepobývala na území členského státu, jenž jí přiznal právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, nárok na udržení tohoto právního postavení v uvedeném členském státě.“* Česká a unijní úprava tedy nejsou v rozporu. Rovněž unijní úprava jasně stanoví, že státní příslušník třetí země, kterému bylo přiznáno právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, ztratí bez dalšího nárok na udržení tohoto statusu, nepobýval-li na území daného členského státu po dobu šesti let. Směrnice sice umožňuje členským státům přijmout odchylnou úpravu (*„Odchylně od druhého pododstavce je dotyčný členský stát oprávněn stanovit, že ve zvláštních případech si dlouhodobě pobývající rezident ponechá své právní postavení v uvedeném členském státě i tehdy, nepobýval-li na území uvedeného členského státu po dobu delší šesti let.“*), jedná se však pouze o fakultativní ustanovení (členský stát je *„oprávněn“*). Česká republika této možnosti nevyužila a převzala v souladu se směrnicí pouze základní pravidlo o zániku platnosti povolení k trvalému pobytu cizince při pobytu mimo území ČR přesahujícím dobu 6 let. Odchylné úpravy, kterou ČR netransponovala a zároveň v souladu s příslušnou směrnicí nebyla povinna transponovat, se jednotlivě dovolávat nemůže.
19. V rozsudku č. j. 7 Azs 7/2020 – 22 Nejvyšší správní soud také konstatoval, že vnitrostátní úprava odpovídá i povaze trvalého pobytu. Ten představuje nejsilnější bytové oprávnění, a je proto logické, že zákonodárce na něj váže přísnější požadavky. Není-li toto oprávnění vykonáváno po velmi dlouhou dobu (šesti a více let), dochází k jeho zániku bez ohledu na důvod nepřítomnosti cizince na území ČR.
20. V nyní posuzované věci žalobkyně svou nepřítomností na území ČR přesahující 7 let bezpochyby naplnila skutkovou podstatu § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Žalobkyně nepřítomnost na území ČR po uvedenou dobu nijak nepopírá ani nezpochybňuje. V souladu s výše uvedeným výkladem rozhodné právní úpravy správní orgány přitom nemohly zohlednit důvody, jimiž svou nepřítomnost omlouvala.

21. I přes výše uvedené je třeba doplnit, že s ohledem na mezinárodní závazky České republiky je třeba § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vykládat v souladu s Úmluvou. V rozsudku č. j. 10 Azs 256/2019 – 39 Nejvyšší správní soud upřesnil podmínky, při jejichž naplnění jsou správní orgány povinny výjimečně posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince, přestože to § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nepředpokládá. Zdůraznil přitom, že podmínky citovaného ustanovení jsou nastaveny tak, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu v naprosté většině případů nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života a ani k porušení čl. 8 Úmluvy.
22. „Obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince totiž provedl v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. Z hlediska vnitrostátní právní úpravy – v běžných případech a v obecné rovině – lze předpokládat, že soustavný a dlouhodobý, více než 6 let trvající pobyt cizince mimo ČR zpřetrhá vazby k ČR (viz také např. rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016 – 39, bod 16). Řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince podle § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky NSS ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016 – 47, bod 16, nebo ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018 – 32, bod 21).
23. Z tohoto pravidla ovšem existují výjimky, v nichž vyvstane potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí přímo na základě Úmluvy (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 – 32, bod 13 a judikaturu tam citovanou). V rozsudku č. j. 10 Azs 256/2019 – 39 Nejvyšší správní soud konstatoval, že doposud shledal výjimečné případy jen ve sporech, kde šlo o rodinný (nikoliv soukromý) život cizince – pokud by v daných případech nebyla řádně posouzena přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného života cizince, byli by rodiče odděleni od svých nezletilých dětí.
24. Zároveň ovšem Nejvyšší správní soud nezpochybnil, že v určitých případech může rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zasáhnout i do soukromého života cizince. Poukázal na to, že v několika případech týkajících se pobytu cizinců, byť se netýkaly jen rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu cizince, Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) shledal, že odjezd cizince ze země, jakkoli nemá na území členského státu rodinné vazby, může zasáhnout i do jeho soukromého života. Jednalo se ovšem o případy extrémní nespravedlnosti (blíže viz judikaturu citovanou v bodu 23 rozsudku č. j. 10 Azs 256/2019 – 39).
25. V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že byť je čl. 8 Úmluvy přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem, k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. též rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 – 31, bod 15). Dále Nejvyšší správní soud upozornil, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za

předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vši představivosti nemohou aktivovat ochranu podle čl. 8 Úmluvy.

26. V rozsudku č. j. 10 Azs 256/2019 – 39 Nejvyšší správní soud dále připomněl, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území členského státu. Nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění. K stanovení podmínek pobytu cizinců na území a také k nastavení kritérií pro získání pobytových titulů členské státy Rady Evropy disponují určitým prostorem pro uvážení; podmínky, které stanoví, by však neměly být bezdůvodné ani svévolné (viz rozsudek ESLP ze dne 12. 1. 2017, *Abuhmaid proti Ukrajině*, stížnost č. 31183/13, bod 120).
27. Lze shrnout, že správní orgány nemusí v každém jednotlivém případě v rámci řízení podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců posuzovat přiměřenost zásahu do rodinného nebo soukromého života cizince. Takovou povinnost naopak výjimečně mají tehdy, pokud cizinec vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého či rodinného života a zároveň jím tvrzená nepřiměřenost není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá. Judikatura, na niž žalobkyně odkazuje, se týká jiných typů řízení [ukončení přechodného pobytu na území rodinného příslušníka občana EU na území ČR podle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87e odst. 1 písm. c) téhož zákona], a proto ji nelze na posuzovanou věc vztáhnout.
28. Dále Nejvyšší správní soud připustil, že v určitých případech by bylo možné přihlédnout i k důvodům nepřetržité nepřítomnosti cizince na území České republiky po dobu delší než 6 let, avšak pouze v rámci eventuálního posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života, k němuž je správní orgán povinen jen výjimečně ve výše popsáných případech (viz již citovaný rozsudek č. j. 7 Azs 7/2020 – 22 nebo rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019 – 30).
29. Jak ilustruje výše citovaná judikatura, rozhodnou právní úpravu je možné aplikovat ústavně konformním způsobem, zaručujícím, že v odůvodněných případech dojde k řádnému posouzení požadavků čl. 8 Úmluvy, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny, a to bez ohledu na státní příslušnost cizince. Soud proto neshledal důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu postupem podle čl. 95 odst. 2 Ústavy, jak navrhovala žalobkyně.
30. V nyní posuzované věci žalobkyně žádnou konkrétní námitku týkající se možného porušení jejího rodinného a soukromého života nevznesla. Neuvedla ani žádné okolnosti, z nichž by bylo možné na zásah do jejího soukromého nebo rodinného života usuzovat (např. přítomnost jiných členů rodiny na území ČR). Žalobkyní uváděné důvody nepřítomnosti na území (zranění a ztráta paměti ve Vietnamu) nebyly spojeny s konkrétním tvrzením o dopadech do jejího rodinného či soukromého života. Zranění a ztráta paměti sice nepochybně do určité míry ovlivnily soukromý život žalobkyně, ale neexistuje zde souvislost těchto skutkových okolností s pobytem žalobkyně na území ČR a žalobkyně takovou souvislost ani netvrdila. S ohledem na absenci konkrétní námitky týkající se možného nepřiměřeného dopadu do žalobkynina rodinného a soukromého života nejsou důvody její nepřítomnosti na území ČR, ať už objektivní či subjektivní

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

povahy, pro posouzení věci relevantní (srov. rozsudek č. j. 7 Azs 7/2020 – 22, bod 14).

31. Námitku dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života (nadto zcela obecnou) žalobkyně vznesla poprvé až v žalobě. Správní orgány proto nebyly povinny přiměřenost dopadů rozhodnutí posoudit. Byť správní orgány ne zcela přesně uvedly, že takovou povinnost v řízení podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nemají, aniž by doplnily, že z tohoto pravidla mohou existovat výjimky, vzhledem k absenci jakéhokoli tvrzení ze strany žalobkyně, jež by bylo způsobilé zpochybnit přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života, nevede tato dílčí nepřesnost k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 – 26, podle něhož je smyslem přímé aplikace Úmluvy zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého a rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí pouze z toho důvodu, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné okolnosti, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány (viz též např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, či ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 259/2018 – 59).
32. Soud proto uzavřel, že napadené rozhodnutí není v rozporu se zákonem, ústavním pořádkem ani mezinárodními závazky ČR. Žalovaná neporušila ani § 89 odst. 2 správního řádu, podle kterého „[o]dvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.“ Jak již bylo výše uvedeno, žalovaná nebyla s ohledem na procesní pasivitu žalobkyně povinna zkoumat přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně, ani případně v rámci tohoto přezkumu zvažovat důvody nepřítomnosti žalobkyně na území ČR.
33. Závěrem soud doplňuje, že zrušením povolení k trvalému pobytu žalobkyně pozbývá pouze „nejsilnější“ pobytové oprávnění, což ji nezabavuje možnosti pobývat na území ČR na základě jiného pobytového oprávnění, příp. požádat znovu o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců („Povolení k trvalému pobytu se dále na žádost vydá cizinci, kterému předchází povolení k trvalému pobytu na území bylo zrušeno z důvodu podle § 77 odst. 1 písm. c) nebo d), pokud od nabytí právní moci rozhodnutí neuplynula doba 3 let.“). Na základě četné judikatury (viz např. rozsudky rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 – 36, č. 3603/2017 Sb. NSS, ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52, č. 3601/2017 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 56/2019 – 50) si je soud vědom možných komplikací s podáváním žádostí o pobytová oprávnění na Velvyslanectví ČR v Hanoji, tuto okolnost však není možné v řízení o zrušení či prodloužení pobytového oprávnění zohlednit, jak opakovaně potvrdil Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 5. 8. 2020, č. j. 4 Azs 134/2020 – 53, bod 34, ze dne 2. 7. 2020, č. j. 9 Azs 122/2020 – 48, bod 26, ze dne 30. 4. 2020, č. j. 9 Azs 54/2020 – 32, bod 24, ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 – 35, bod 20, ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 Azs 78/2018 – 46, bod 24, nebo ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 – 27, bod 23). Případné problémy při sjednávání termínu podání žádosti je nutné řešit právními prostředky ochrany v řízení o případné nové žádosti o pobytové oprávnění, resp. prostředky ochrany proti postupu zastupitelského úřadu v procesu nabírání žádostí (viz např. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 Azs 32/2019 – 42). Z téhož důvodu soud

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

neprovedl důkaz kopií automatické odpovědi z e-mailové adresy visa_hanoi@mzv.cz ze dne 24. 10. 2018, kterou žalobkyně připojila k doplnění žaloby a již chtěla prokázat komplikace s podáním případné nové žádosti.

IV. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

34. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu